

teatrul de stat piatra neamț

PREMIERĂ PE ȚARĂ

afară-i
vopsit
gardu'
înăuntru-i
leopardu'

PIESĂ ÎN 3 ACTE ȘI 9 TABLOURI DE AL. POPOVICI.

stagiunea 1966-1967

Nr. inv. D.I. 8.1(3)

Cuvîntul autorului

Mă reîntîlnesc cu voi după mulți ani. Prietenul meu. „Băiatul din banca a doua”, a apărut pentru prima dată în lume, aici, la Piatra Neamț. Pe această scenă, într-o pădure fermecată, de mină cu un ursuleț, el a trecut printr-o serie de întîmplări, scăpînd de necazuri cu ajutorul vostru, al celor din sală.

Acum vă veți întîlni cu alți doi copii : Radu și Moț.

Doi copii care pornesc de acasă în căutarea unor aventuri și a unor oameni cu totul deosebiți. Sînt copii ca și voi, cărora li se pare că tot ce e mai colorat, mai gălăgios, e mai interesant. Și din fiecare întîmplare, din fiecare treaptă pe care o urcă pe această scară a cunoașterii se vor alege cu o învățătură mai amară sau mai veselă. Și ei vor învăța că ceea ce e desenat viu și colorat pe gard, nu se află totdeauna și înăuntru. Vor înțelege că trebuie să prețuiești un om după fapte și nu după ceea ce spune.

Și în bilciul gălăgios, neastîmpărat, Radu și Moț vor înțelege adevărul, vor înțelege că cel mai drept și mai puternic este omul care trăiește alături de ei, omul care-i învață să crească mari și într-adevăr puternici

Vă invit deci la o poveste cu clovni și animale, cu acrobați și aviatori, cu urși și dentiști, iar eu o să stau și-o să urmăresc din sală dacă întîmplările de pe scenă v-au plăcut cu adevărat.

Și dacă povestea noastră v-a plăcut eu pot să v-o povestesc de la început...

Alecu Popovici

Doi copii pleacă în căutarea celui mai puternic om din lume. Vor să-l găsească, să ucenicească în preajma lui pentru a deveni ei înșiși la fel. Aceasta este canavava noii piese a dramaturgului Alecu Popovici, prezent pentru a treia oară pe scena teatrului din Piatra Neamț.

Ca și Marinică din „Băiatul din banca a doua“ și Lizuca din „Dumbrava minunată“, eroii noștri par-

în manejul cercului, fie în menajerie sau între corzile ringului. Încetul cu încetul copiii constată că a fi puternic înseamnă a îmbina toate calitățile umane și a le pune în slujba celorlalți.

Toate aceste peripeții ale lui Radu și Moț, desfășurate în ritmul dinamic al spectacolului de circ și pline de fantezia visului, găsesc ecou în sală prin nenumăratele aluzii la atitudini care nu

... RADU ȘI MOȚ VISEAZĂ ...

curg un drum plin de învățăminte. În care învață că puterea omului stă în muncă. La sfârșitul piesei cuvintele „celui mai puternic“ sînt edificatoare : „Termin un apartament pentru dentist, o cameră de copil, albă și luminoasă, în care să încapă toate visele“.

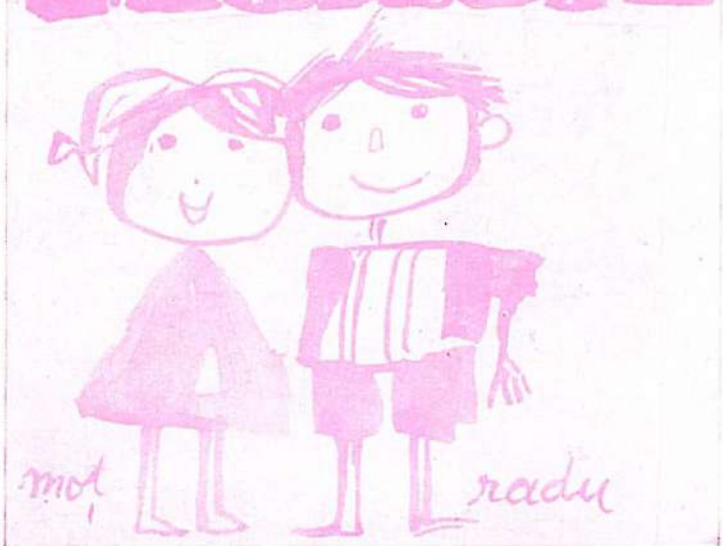
„Aventura“ lor este determinată de un imbold de „evadare“, înțeles greșit. Sfaturile celor mai în vîrstă îi jignesc. Și-atunci, în vis, Radu și Moț doresc să parcurgă în goană anii pentru a scăpa de „cicăleală“. La început li se pare că cel mai tare poate fi găsit în rîndul băieților de pe stradă. Apoi căutarea se mută, fie în bilei, fie

trebuie repetate în conduita copiilor : echilibristica pe note de limită, relații nejuste cu ceilalți copii, îngimfarea, etc., etc., etc.

Și voi, cei aflați în sală, vreți să-l cunoașteți pe cel mai puternic om din lume. E ca mine, ca tine. Poate-i tata, vecinul, orice om de pe stradă. Poate ești tu, sau tu sau tu. Puternic ca Făt-Frumos, harnic ca Albă ca zăpada, înțelept ca creditorul cel isteț, curajos ca Nică fără frică și bun cu cei care merită.

Și acum întoarceți-vă privirile spre scenă. Ssst ! Sperăm că ceea ce veți vedea o să vă placă.

Atenție copii ! Se trage cortina !

Micii constructori

de Victor Tulbure

Noi vom fi constructori,
Și pe-aceste locuri,
Inălța-vom miine
Mari și mîndre blocuri
Cu ferestî deschise
Spre albastrul mării
Să privească-n voie
Toți copiii țării.
Dar gîndind la schela
Vremii viitoare,
Pînă cînd vom crește,
Alergăm la soare.

Schițe de costume
de ȘTEFAN
HABLINSKI

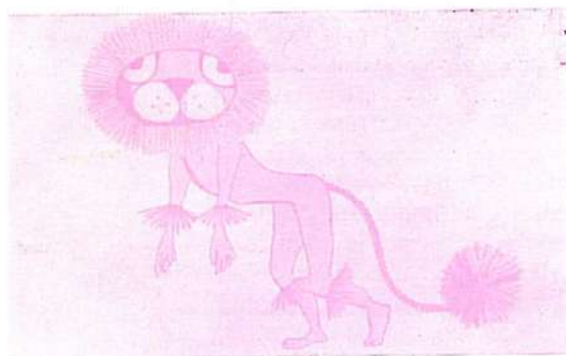
ZIG-ZAG PRIN TEATRUL DE COPII

■ Valentin Silvestru, cunoscut critic teatral, este tot atât de binecunoscut și în lumea celor mici prin piesele: „Suferințele Haralambinei“, „Întoarcerea zinei minunilor pe pământ“, „Necazurile lui Șurubel“, „Miniosul“, „Sfadă în casă“, „De ce a avut macul supărări într-o vară?“.

■ Autori dramatici contemporani îndrăgiți de micii spectatori: Gelu Naum — „Cartea cu Apolodor“, Eduard Jurist și Ion Mustață cu „Un concert extraordinar“, Al. Adrian cu „Descoperiți-l pe N.“.

■ În afara binecunoscutelor sale povești, marele scriitor danez, Hans Christian Andersen, este și autorul a două feerii pomenite astăzi doar în indicele bibliografic: „Mai mult decît perle și aur“ — 1848 și „Ole Lukoeje“ — 1850.

■ Celebra piesă a dramaturgului belgian Maurice Maeterlinck, „Pasărea albastră“ (1909), dezbate problema drumului spre fericire, cu toate sacrificiile pe care le impune. Folosind mijloacele feeriei ea urmărește peripețiile celor doi eroi ai săi, copiii: Myltyl și Tiltyl.

A fost odată...

Ei, acu cică a fost odată, de mult, un om ca mine, ca voi. Puțin mai mare decât voi, poate puțin mai mic decât mine. Și-ntr-una din zile el a adus în grădină un hîrleț și a săpat cu el o groapă adîncă. Și-a răsădit un copac. Omul a îmbătrînit și copacul s-a făcut un arbore uriaș, dar așa de urias, de-i trecea vîrfurile de lună. Falnicul copac văzuse multe și auzise și mai multe. La cîte bătălii, pe crengile sale, nu fusese el martor! Între zmei și feți frumoși, între balauri și harapi albi! De aceea privea trufaș și cu dispreț restul lumii. „Cine poate să se măsoare cu mine?” gîndea el și ofta de mila celorlalți, slabi și neajutorați.

Pînă cînd, într-o zi, văzduhul începu să fiarbă. Și asupra pămîntului năvăli un monstru nevăzut, dar înfiorător prin urletele pe care le scotea:

— Viuuu! urla. Uuuu! Sînt vîntul! Cine-mi poate sta în cale? Viuuu! Sînt vîntul!

— Huuu! strigau văile înspăimîntate.

— Ha, ha, ha! Sînt vîntul! Viuuu! Cine-mi stă în cale?

— Eu, zise falnicul copac.

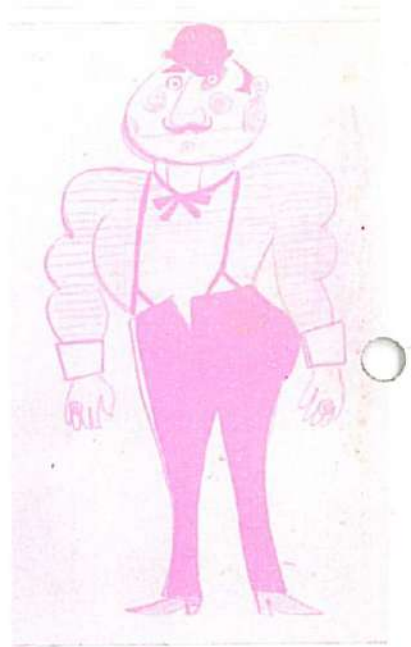
Și lupta porni. O luptă pe care n-o mai văzuse nici odată arborele. Dar nici vîntul. Pe viață și pe moarte. Se războiră ei vreme de mai multe basme, dar nici unul, nici celălalt nu se dădea bătut. În cele din urmă vîntul porni cu toată puterea și furia sa, îl înclăștă pe copac, îl smulse din rădăcini și-l aruncă hăt departe. Apoi se azvîrlî în înălțimi strigînd:

— Ha, ha, ha! Sînt vîntul! Cine-i mai tare decât mine?

— Ești înfumurat și prost, tinere. Puterea ta, știi foarte bine că depinde de mine.

Și globul fierbinte al soarelui îl privi cu dispreț. Apoi îi arse cîteva picioare de foc, încît bietul de el scăpă cu niște rușinoase zdrențe, abia adiînd cu ele prin văzduh.

Dar abia începu soarele să se bucure de noua sa iz-

bindă cînd i se făcu negru în fața ochilor. Bivoli, lei, elefanți întunecați de vapori îl înconjurau amenințatori și în cea mai mare tăcere. Unul se înghesui mai în față, întrebîndu-l de sănătate. Altul îl ghionți șugubăț pe sub coaste. Soarele se făcuse palid de furie. Își păstră totuși demnitatea și le puse în vedere să se astîmpere, dîndu-le drept pildă întîmplarea cu vîntul. Ii amenință chiar, dar norii nu-i dădură prea mare importanță. Rîndurile lor se strînseră, pornind la asalt asupra soarelui. Acesta se apăară vitejește, dar în cele din urmă norii îl acoperiră, îl acoperiră, îl învinseră.

Atunci norii se îmbrățișară veseli, se deteră peste cap și începură să jăcească leașa. Unul mai certăreț, scos din sărite nu știu pentru ce, îl izbi pe altul cu capul în burtă, dar așa de tare că acesta văzu fulgere și tunete în fața ochilor. Norii se speriară de arătarea aceasta și o luară la fugă, dar în spaima lor se ciocniră între ei și iar porni trăznetul cu fulgerul în mînă.

— Voi sînteți o unealtă în mîna mea. Vă mîn cum vreau, vă izbesc pe unul de altul de vă ameteșc, dar ce-mi pasă mie de asta dacă puterea mea crește, crește, crește!

Astfel se lăuda trăznetul, pîrjolind cerul și pămîntul.

Dar cum lauda de sine nu miroase a bine, trăznetul simți că se înăbușe. Glasul i se înecă și scăzu. Pasă-mi-te, în timpul acesta, norii, fugiră și trăznetul își găsi, cum s-ar spune, nașul

Acolo jos însă focul aprins se lăfăia, bătîndu-și joc de toată lumea. Credea, nemernicul, că altul nu-i ca el. N-avu însă prea mult timp deoarece deasupra lui se opri se, neclintită, atîrnată într-un firicel de apă, ploaia. „Ei, ei, de unde-ai mai apărut și tu?” Și furios îi dădu o palmă ploii care începu să sfîrșie. Era o ploaie dintr-acelea care pornesc gospodărește și se așează cu zilele, de se satură și galoșii, cît sînt ei de galoși, să mai ia apă. Ea nu-i luă în seamă gestul nepolitic și-l dăscăli în fel și chip, arătîndu-i cît de mult greșește, crezîndu-se mare și tare. Și făcu aceasta, mai trăgîndu-l de ureche, mai scăpîndu-i, ici un ropot, colo o pînză de ape, încît bietul se înnegri de supărare. Il bătu ea cu stropi zile în șir pînă

cînd acesta își ceru iertare, că a greșit, că n-o să mai facă. Își luă chiar un angajament, deși nu era în ora de dirigenție. Dar era prea târziu. Nu mai putea decît să ofteze și în cele din urmă se stîNSE.

Ploaia plîNSE și ea, ce mai plîNSE, dar în cele din urmă îi secară lacrimile și puterea.

În schimb se învolburară apele rîurilor, hohotînd, aruncîndu-se în maluri, rupînd totul în cale. i

Dar să știți, dragi copii, că nici rîului nu i-a mers prea mult. Nevăzîndu-și virful nasului a dat cu el într-un zid înalt. Beton și iar beton. S-a zbatut, s-a izbit de ziduri, a vrut s-o ia pe de lături, pe deasupra, pe dedesubt, înapoi, dar n-a putut.

Nevoit să se astîmpere rîul porni liniștit prin ecluzele barajului. Uimit de forța care l-a învins, el întrebă :

— Cine ești tu, care m-ai înfrînt pe mine, supra-viețuitorul ploii, al focului, al tunetului, al norilor și al vîntului ?

— Sînt omul.

— Dar ești mic.

— Sînt puternic.

— Să te fi văzut în fața arborelui.

— Eu l-am sădit.

— Dar în fața vîntului ?

— Imi mișcă morile de vînt.

— Dar focul ?

— L-am adus în furnale.

— Dar soarele ?

— Dă sănătate și coace bucatele pe ogoare. Cu el, cu tine, cu focul și ploaia, cu arborele și piatra, construiesc. Am nevoie de puterea voastră. Dar puterea fără înțelepciune e vană.

Rîul se potoli și curse spre vărsare. Deveni înțelept și dăruî lumină. Deveni harnic și udă ogoarele cu grîne și puse în mișcare morile și joagărele, gîndindu-se că e frumos și înălțător să fii prieten cu „cel mai puternic“.

Acesta este felul în care „vede“ povestea cu „cel mai mare și mai tare“.

Paul Findrihan

I. P., Bc, sub. Piatra N. c. 4967

Prețul 1 leu

Afară-i vopsit gărdu', înăuntru-i LEOPARDU'

Comedie pentru copii în 3 acte de Alecu Popovici

Muzica și direcția muzicală: Vasile Veselovski

REGIA ARTISTICĂ

ION COJAR

de la Teatrul Mic din București

Asistent de regie: Alexandru Lazăr

Scenografia:

ȘTEFAN HABLINSKI

MIOARA BUESCU

Mișcarea scenică:

SUZANA BADIAN

de la Institutul pe Artă Teatrală și
Cinematografică „I. L. Caragiale” din
București

Sufler: Victoria Ionescu

Regia tehnică:

Alexandru Hatmanu

Șef de producție

Florin Burtea

ILUSTRAȚIA MUZICALĂ: LUCIAN IONESCU și ROMEO CHELARU

DISTRIBUȚIA:

Moș
Radu
Clovnul
Septembrie
Tonă
Copiii răi

Păpușarul
Balerina Călăreață
Imblinzitorul
Dentistul Măseluță
Maimuțica Zoe
Păpușăreasa
Boxerul slab
Leul
Elefantul
Pompierul
Pilotul
Arbitrul
Măgarul Ciuș
Omul
Ursarul
Vinzătorul de oglinzi
Vinzătorul de baloane
Vinzătoarea de gogoși
Ciinele
Păpușarii
Vasilache
Marioara
Popa
Managerul boxerului Tonă
Ursul

— DONA FISCUTEANU
— FLORIN MĂCELARU
— ION FISCUTEANU
— BORIS PETROFF
— SORIN LEPA
— TRAIAN PIRLOG
— ALEXANDRU LAZAR
— DIONISIE VITCU
— GEORGE POPA MIJEA
— OLGA BUCĂTARU
— RADU CORNEA
— TEODOR DANETTI
— IOANA ENE
— ADRIANA MARINA POPOVICI
— ION FISCUTEANU
— CORNEL NICOARĂ
— TRAIAN PIRLOG
— DIONISIE VITCU
— ION FISCUTEANU
— DIONISIE VITCU
— TRAIAN PIRLOG
— ALEXANDRU LAZAR
— DIONISIE VITCU
— RADU CORNEA
— ALEXANDRU LAZAR
— OLGA BUCĂTARU
— TRAIAN PIRLOG

— ALEXANDRU HATMANU
— ADRIANA MARINA POPOVICI
— CORNEL NICOARĂ
— ALEXANDRU HATMANU
— ION TOMULEASA

ACOMPANIAMENT MUZICAL : Beer Ion.

COLECTIVUL TEHNIC

PICTURĂ : Gheorghe Petrescu.
LUMINI : Mircea Pelipian și V.
Popovici.

SONORIZARE : I. Puiu, I. Ciutu.

TIMPLĂRIE : M. Marinescu, M.
Iliescu, V. Sava.

CROITORIE : D. Dinu, M. Nicu-
lescu, M. Borcea, Dumitru Gh.

TAPIȚERIE : I. Hogeș.

RECUZITĂ : J. Tomuleasa, Gh.
Pușcaș.

MINUITORI DECOR : V. Căpițanu,
Gh. Lungu, Gh. Marciuc, C.
Vasilie, V. Hanganu, Horea Gh.

CABINIERE : E. Munteanu, E.
Pelipian.